

Política i diners

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.

Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,

1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.

07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Cap de redacció: Enric Rimbau

Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,

Jesús Prats (fotografia) i Rosa Serrano (documentació).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís

Bonada, Xevi Campubí, Àlex Milian i Gemma Morales

(secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció lin-

güística), Miquel Benítez (escàner i portada), Vanessa

Prieto (maquetació i gràfics).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,

Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,

Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Salvador

Cot, Martí Domínguez, Xavier Duran, Fàbia Estapé,

Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina

Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí,

Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan

Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona, Josep

Ramonedà, Ferran Sàez Mateu, Sebastià Serrano, Bernat

Sòria, Mònica Terribas, Ramon Tremosa, Josep M.

Ureta, Eva Vila, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (Madrid), Macià

Claramunt (Castelló), Miriam Díez (Roma), Joan Lluís

Ferrer (Eivissa), Carla Fibla (Rabat), Sebastià Girard

(Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres), Carles

Marquès (Menorca), Octavi Martí (París), Rosanna

Melià (Terres de l'Ebre), Anna Sàez (Lleida), A. V.

Santamaria (Alacant), Toni Solanelles (Andorra).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,

Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta

Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni

Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan

Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo,

Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Eibert,

Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna

Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol,

Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco

Gisbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Jordi

Llaonart (Kuwait), Maite Insa, Josep Maria López Llaví,

José Enric Llebot, Josep-Vicent Marquès, Joan M.

Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau, Toni

Payà, Juli Peretó, Gaspar Pericay, Carles Pont, Pilar

Rahola, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali Sandiumenge

(el Caire), Jordi Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon,

Sergi Tarín, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Josep Maria

Terricabras.

Traductors: David Egea (alemany), Àngels Giménez

(alemany), Yolanda Girao (italià), Maite Insa (anglès i

francès)

Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué, Joan

Celià, Fer, Rafa Gil, Vicente A. Jiménez, Salvador

Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny capçalera: Enric Satué

Foto portada: EL TEMPS.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler (Bar-

celona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i

Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alborata (L'Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Darrerament, al Principat, hi ha hagut dos episodis que han tornat a posar d'actualitat la qüestió de la transparència, en el finançament dels partits polítics. D'entrada, l'enfrontament directe entre el PSC i ERC a l'hora de definir les atribucions i la dependència orgànica de l'oficina antifrau, un òrgan administratiu que deriva del pacte del Tinell i que hauria de garantir el control i la netedat de la gestió dels diners públics que administren tant la Generalitat com els ajuntaments. En aquesta polèmica, cal dir que l'actitud del secretari general del conseller primer, Xavier Vendrell, ha estat rigorosa i coherent amb els principis fundacionals dels acords que van donar pas al govern tripartit. I més encara si es té en compte que Vendrell és el responsable d'Organització i Finances d'ERC, un càrrec des del qual no s'acostuma a ser tan insistit per reclamar transparència, almenys en la resta dels partits. Costen més d'entendre, en canvi, els motius que poden justificar la resistència del PSC a una oficina de la Generalitat que pugui investigar els comptes dels ajuntaments i les diputacions. En tot cas, està clar que així no s'esvairan les sospites raonables que poden recaure sobre un partit polític que gestiona unes quantitats extraordinàriament altes de diner públic. El problema és que, finalment, no ha quedat clar quin serà el nivell d'efectivitat que s'exigirà –o permetrà– a l'oficina.

L'altre gran episodi ha estat la campanya pública que ha engegat la dreta mediàtica contra PSC i ERC a causa de la renegociació de diversos crèdits en condicions d'una benevolència, diguem-ne, incompatible amb les tradicions bancàries. En aquesta ofensiva cinegètica, la peça principal és el ministre d'Indústria, el català José Montilla, frontissa essencial en la relació entre la coalició governant a Catalunya, la majoria parlamentària a Madrid i el govern de Rodríguez Zapatero.

Cal dir que és evident que els partits –catalans i espanyols, tant és– obtenen diners irregularment, fet que és un problema molt greu que s'arrossega des que es va instaurar l'actual sistema parlamentari. En aquest sentit, és urgent que els partits polítics afronten el problema del propi finançament i siguin capaços de dir a la societat quins són els seus comptes reals. Però, dit això, en aquest context polític, amb un Estatut esperant tramitació al Congrés dels Diputats, és una ingenuïtat espantosa que els partits catalans es dediquen a acusar-se mútuament d'irregularitats quan, al capdavall, en aquesta qüestió no hi ha innocents.

Als nostres lectors

Uns diuen que és el personalisme d'Eduardo Zaplana, que vol controlar de ben a prop tot allò que fa al País Valencià aquell qui un dia va nomenar com el seu successor. Uns altres, que Francesc Camps, en arribar a la presidència de la Generalitat Valenciana, va decidir volar tot sol, maleint tots els projectes megalòmans que havia patrocinat Zaplana i que hipotecaven el seu Govern durant anys i panys. Siga com siga, el cisma en el si del PP valencià fa dos anys que cueja. I ara, a més, s'hi han sumat casos que també posen Camps en una posició difícil: la tercera imputació del president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra; la deserció d'un diputat castellonenc –molest per aquest cas– i el seu pas a Coalició Valenciana, una formació ultradretana alimentada pel discurs anticatalanista del Consell, i la petició de la consellera zaplanista Alicia de Miguel perquè, encara que és “desagradable”, es pose fi a la corrupció, ja siga a Castelló, Oriola o Torrevella. Un camí minat que el president valencià mira d'esquivar.

Victor Maceda, redactor